

Bir istikamet şehidi: Binbaşı Asım Bey

Konya'dan okuyucumuz: "Barla Lâhikası'nda Binbaşı Asım Beyin bir mektubunda Hazret-i Ali'nin kuyuya üflemesi ile Mevlânâ'nın ney'i hakkında bir ilişki kuruluyor. Bu kısmı açıklar mısınız?"

YA RAB! CANIMI AL!

Binbaşı Asım Bey... Risale-i Nur'un ilk talebelerinden. Ve bir istikamet şehidi!

1877 yılında İzmit'te doğdu. Trablusgarp, Şam, Muğla ve Manisa'da askerlik görevlerinde bulundu. Ömrünün kırk yılı askerlikle geçti. Bediüzzaman Hazretleri sürgün olarak Burdur'a geldiğinde Burdur'da binbaşı olarak görev yapmaktaydı. Üstadı Burdur'da Şeyh Mehmed Efendi'nin vesilesiyle tanıdı. Yazısı güzeldi. Üstad Burdur'dan Barla'ya sürgün gönderildiğinde artık Üstad'ı bırakmadı. Üstad ile mektuplaşmalarını sürdürdü. Üstad ile aralarındaki postacı Yalvaçlı Abdullah Hoca idi. Abdullah Hoca yeni risaleler yazıldıkça kendisine getirir, kendisinin mektuplarını da Üstada götürürdü.

Çok sıkı ve sıkıntılı günler olmakla beraber, Asım Bey evine gelenlere fırsat buldukça risaleleri okurdu. 1935 yılında bir gece Nasuhizade Şeyh Mehmed Efendi, Sadık Ermiş Hoca, Berber Mehmet Güler ve kendisi kendi evinde risale okurken polis baskın yapıyor. Polisleri kapıda oyalayıp misafirlerini arka kapıdan savıyor. Ardından kapıyı açınca eve giren polisler birkaç nüsha risale ile birlikte kendisini tutuklayarak Isparta Sorgu Hakimliği'ne getiriyor.

1935 yılı Nisan ayında Isparta'da sorgulanırken, eğer doğru söylese Üstadına zarar gelecek, eğer yalan söylese ahlâkına ve terbiyesine uygun düşmeyecek bir pozisyonda kalıyor ve hâkimin karşısında "Ya Rab! Canımı al!" diyor. On dakika içinde vefat ediyor.

Öyle dehşetli günlerdir ki, cenazesini yıkayacak adam çıkmıyor. Cenazesini muhtereme eşi Nigâr Hanım yıkıyor. Cenaze namazını korkudan beş altı kişi

kıldıktan sonra Isparta'nın Alâeddin Mezarlığı'na defnediliyor. Rahmetullahi aleyh.

ÜSTADINA YAZDIĞI O MEKTUP

Binbaşı Asım Bey Üstad'dan kendisine risale geldikçe okur, risale hakkında hissettiklerini ve heyecanlarını kalemle kâğıda dökerdi. Söz konusu mektubu Yirmi Dokuzuncu Mektub'da yer alan Telvihat-ı Tis'a hakkında yazmıştı. Mektupta yüksek bir heyecan kendisini gösteriyor. Mektubun bir kısmı şöyledir:

“Sevgili Üstadım, ne diyeyim, müştakı olduğum bu risale-i şerife, bu sözler, bu hakikat, bu nur, bu fakire lütuf ve kerem-i İlâhî olarak ihsan buyuruldu. Haza min fadli Rabbî.

“Cenâb-ı Kadîr-i Mutlak Hazretlerine hadsiz ve hesapsız hamd ü senâ ediyorum ki, siz Üstadıma kavuştum ve binnetice bu nurları, bu hakikatleri gördüm, okudum, yazdım ve gerdenbeste-i inkıyâd oldum... Ya Üstad-ı Âzam, tarîkat-i Muhammediyenin (asm) maksat, gaye ve esasını, teferruat ve fûruatını zikir ve beyan eden bu Dokuzuncu Kısım, bir nur-u tarikat ve hakikattir. Okumaya doyulmaz; okudukça hâsıl olan şevk ve lezzet hesaba gelmez. Hele Dokuzuncu Telvih, hülâsa ve icmal edilerek bütün hakikatlar toplanmış. Temsilde hatâ olmasın, Hazret-i Mevlânâ'nın üfürdüğü neyden tuğyan ve feyezân eden, Hazret-i Ali'nin (kv) kuyuya söylediği esrar-ı hakikatten başka nedir? Farkı nerededir ki, o ney, o kuyuda hâsıl olan kamıştıdır.

“....Cenâb-ı Lemyezel Hazretleri siz Üstadımı, bu ve bunun emsâli âsâr-ı bergüzîde telifinde, envâr ve hakikatler neşir ve dellâllığında çok zamanlar daim ve kaim buyursun. Ve siz Üstadımı, sizi sevenlerin ve dellâllığında bulunduğunuz nidalarınızı işitmek ve dinlemek, okuyup yazmak, mucibince hareket ve amel etmek heves ve iştiyakında bulunan kardeşlerimin başından eksik buyurmasın. Âmin, bihürmeti seyide'l-Murselîn. Âsım (rh)”¹

Bilindiği gibi Peygamber Efendimiz (asm) Hazret-i Ali (kv) için “ilmin kapısı” diyor.

Hazret-i Peygamber'in (asm) Hazret-i Ali'ye (kv) nazar kıldığı ve önemli ilmî sırlar vererek bu sırları kimseye söylememesini tembihlediği bir gün, Hazret-i Ali (ra) kendisine verilen bu sırların izzetiyle, haşmetiyle ve azametiyle heyecanlanır, içi içine sığamaz hale gelir. Rivayete göre evde gözüne bir türlü uyku girmez. Hazret-i Fatma (ra) sordukça da bu yüksek sırları ifşa etmekten korkar.

İlmin haşmetinin verdiği manevî sarhoşlukla ve ilmin izzetinin ağırlığıyla geceleyin evden çıkar. Medine sokaklarında bir süre yürür. Yürüdükçe içindeki ilim coşkusuyla

kâinata haykırmak ister. Derken bir kör kuyuya rast gelir. Kuyuya eğilir ve bütün kuvvetiyle kuyuya haykırır. “Ey Kuyu! Bu gün Hazret-i Peygamber (asm) bana şu şu sırları verdi.” Tek tek sırları boş kuyuya sıralar. Rivayet edilir ki, bu sırların kuyuya söylenmesinin ardından kör kuyu coşar, su ile dolar, su kabarır, kuyunun ağzından taşar. Suyun taşıdığı yerde kamışlar yaratılır. O kamışlardan biri Mevlânâ’ya ulaşır. Mevlânâ’nın kamışının İlâhî aşkla vecde gelip coşması ve aşk-ı hakikî ile dinleyenleri semaa kaldırması bu sırlar dolayısıyladır.

Yine rivayet edilir ki, Hazret-i Ali (ra) bu sırları ümmete açıklamak isteyince, Peygamber Efendimiz (asm) engel olur ve: “Âhir zamanda senin neslinden gelecek Zat bu sırları açıklayacak!” der.

Allah cümlesinden razı olsun. Âmin.

Dipnot:

1- Barla Lâhikası, s. 91.